

The Angle Boy : Side Stories เล่ม 1

ตอน : วันหยุดฤดูร้อนของนายตัน

-1-

“ผมจะไปเที่ยวดาวเสลส์ 2-3 อาทิตย์นะครับ”

จู่ๆ ต้นเอ่ยปากบอกขณะที่ทุกคน กำลังนั่งเล่นกันอยู่ที่ลานเฉลียงชั้น 2 ของปราสาทท่านหญิงโอเรีย เป็นวันอาทิตย์ที่ท้องฟ้าโปร่งสดใส ดอกไม้ทั่วทั้งนครไซออนกำลังแข่งกันประกวดประชันสีสดออกดอกงดงาม ส่งกลิ่นหอมละมุนนุ่มนวลไปกับสายลมอ่อนๆ

มันเป็นช่วงเวลาฤดูร้อนของเฮฟเว่น แต่อันที่จริงแล้ว เฮฟเว่นไม่มีฤดูกาล อากาศเย็นสบายพอเหมาะตลอดทั้งปี ไม่ร้อนเกินไป หรือหนาวเกินไป มหานครไซออนมีเทคโนโลยีขั้นสูงควบคุมภูมิอากาศได้ตามต้องการ เช่น

กำหนดให้มีฝนตกทุกวันในช่วงดีสี่ถึงตีห้า ทั้งยังกำหนดขอบเขตเป็นบางพื้นที่ เฉพาะในเขตป่าและสวนทั่วไปเพื่อรดน้ำต้นไม้ กำหนดให้บางพื้นที่มีหิมะตลอดปี เพื่อเอาไว้เป็นสถานที่ต่างอากาศ กำหนดให้ชายทะเลมีแต่ความอบอุ่นราวกับเกาะทางใต้ เพื่อให้สำหรับเล่นน้ำดำน้ำหย่อนใจ กำหนดให้เขตภูเขาอากาศเย็นแบบฤดูใบไม้ร่วงเพื่อให้ทั้งป่าเป็นป่าใบไม้เปลี่ยนสี เป็นต้น

ดังนั้นไม่ว่าเวลาไหน ชาวเฮฟเว่นก็สามารถท่องเที่ยวขึ้นชมธรรมชาติได้ทุกรูปแบบในทุกๆ วัน เพราะมันมีทั้งฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว และฤดูใบไม้ผลิให้เลือกในเมืองๆ เดียว!

การเรียกช่วงนี้ว่าฤดูร้อนนั้น น้ำหรือโซติกาเป็นคนเรียกอย่างโก้ๆ ไปอย่างนั้นเอง เพื่อให้เข้ากับช่วงวันหยุดยาวหลังจากปิดเทอมแล้ว ต้น บอล น้ำ แพร ซัลลาซา และลิลี่ กลุ่มเพื่อนสี่จากสองโลก ต่างเข้าเรียนโรงเรียนซัมบาลา โรงเรียนระดับมัธยมมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในเฮฟเว่น พวกเขาเรียนชั้นเดียวกัน ถ้าเทียบกับโรงเรียนที่โลกแล้ว ก็คือระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นั่นเอง

ขณะนี้ทางโรงเรียนเพิ่งเสร็จสิ้นการสอบปลายภาคที่ 3 และมีวันหยุดปิดเทอมยาว 3 เดือน ก่อนที่เทอมใหม่จะเปิดอีกครั้ง ซึ่งพวกเขาก็จะขึ้นชั้นม.5 พอดี

ต้นขยับแว่นตามความเคยชิน ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังมองเขาอยู่ด้วยความฉงนสงสัย

“คือผมอยากไปเยี่ยมพวกอาปิตอสกับโอซิริสชะหน่อย เราไม่ได้เจอพวกนั้นเป็นปีแล้ว และไหนๆ ก็มีโอกาสหยุดยาวทั้งที”

“อายอยากยายอ้อกอยากเอออีอายายอ้ายอะ”

น้ำพูดไม่เป็นภาษา เพราะในปากเธออัดไว้ด้วยขนมขบเคี้ยวเสียแถมดู่สองข้าง

บอลเห็นแล้วก็ส่ายหน้า จูปากแล้วพูดว่า

“เฮ้อๆๆ เดียวก็ติดคอตายหรอก ดูซิพูดที่เศษขนมกระเด็นหมด เวลากินเค้าห้ามพูด มันเสียมารยาทนะรู้มั๊ย โดยเฉพาะพวกเราเป็นคนไทย เธอต้องทำตัวให้สมเป็นกุลสตรีไทยสิ ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ต่างบ้านต่างเมืองก็ตาม จู้ๆ”

น้ำมนต์ได้เจ้าหยองกรอดที่ทำเป็นพูดจามีหลักการแบบผู้ใหญ่ จึงใช้กำปั้นน้อยๆ ทบอักเข้าให้ที่กลางหลังดังพลັก ก่อนกลืนทุกอย่างลงคอแล้วส่งเสียงแหวว่า

“ทำเป็นพูดดีไป เธออะ! ไม่สนอะ! ก็ของมันอร่อยนี่! แล้วขนมบนดาวเฮฟเว่นมันดีตรงที่กินเท่าไรก็ไม่อ้วน ไม่ต้องกลัวเสียสุขภาพเหมือนขนมที่โลกด้วย”

ขณะที่ แพร สาวน้อยแสนสวยแอบวางขนมลงอย่างเขินๆ เธอเองก็กินเข้าไปเยอะเหมือนกันเพราะความอร่อยและเพลินปาก

บอกลูตปากพลางลูบหลัง มองน้ำอย่างเคื่องๆ ไม่วายทำปากยื่นพูดว่า

“ช่วยยย เธอก็เลยกินๆๆๆ ทั้งวัน เสรีแล้วก็นอนกลิ้งไปกลิ้งมา เหมือนเจ้าแพนด้าที่สวนสัตว์เชียงใหม่เลย ยัยหลินน้ำ!”

“กร๊อตด ว่าฉันเป็นแพนด้าอีกแล้วนะ! วันนี้ยัยลื้อ 3 รอบแล้ว ฉันไม่ใช่หลินน้ำ และฉันก็ไม่ได้อ้วนเหมือนหลินปิงหลินฮุ่ยซะหน่อย แกตาย!”

น้ำเต้นใหญ่ ทำท่าจะชดนายบอกลอีกสักสองสามหมัดให้หายแค้น แต่บอกลก็ไกวเป็นลิง ชิงกระโดดหนีไปแอบด้านหลังซัลลาซาเป็นเกราะกำบัง เจ้าเกราะมีชีวิตถึงกับทำหน้าสยอง ไววายวายใหญ่

“จะไปตีกันก็ไปที่อื่นอย่าเอาฉันไปเกี่ยวข้องกับสิแพ้ย! พวกนายเป็นแฟนกันประสาอะไร ทะเลาะกันได้ทุกวี่ทุกวัน”

“คะ ใครเป็นแฟนมัน ยะ อย่าพูดบ้าๆ นะ! ฉันไปตกลองเมื่อไหร่ วันไหน ปีไหน หลักฐานๆ”

น้ำหน้าเถียงหน้าคอดแดงก่ำ ในมือเรียกดาบเลเซอร์ออกมา ทั้งซัลลาซาและบอกลสะดุ้งโหยง

“เฮ้ยๆๆ วัดไร! อย่าเอาของอันตรายออกมาสิยัยน้ำ.. แน่ะยังจะแกว่งอีก ว่ากเดี๋ยวกเดี๋ยวก!”

“ผีผลักไม่มี ที่นี้มีแต่ผีทะเล้น แล้วฉันจะฟันผีทะเล้นให้หน้าแตก!”

น้ำทำท่าข่มขู่ฮึ่มๆ กลบเกลื่อนความเขินอาย แต่เธอก็ไม่กล้าลงมือลงไม้จริงๆ หรอก ถึงอย่างไร เจ้าลูกครึ่งเทวดาคนนี้ก็เ็นชายที่เธอรักที่สุดในโลก

ลิลี่ เด็กสาวชาวเฮฟเว่นคนสวยเดินผ่ากลางเข้ามา พูดว่า

“พอแล้วๆ เล่นกันเป็นเด็กๆ ไปได้ กลับไปนั่งที่ ส่วนนายก็มานี่!”

เธอดึงหูซัลลาซา พาลากกลับไปนั่งที่เบาะเมฆแสนนุ่ม เขาร้องโอดโอยหน้าเหยเก

“โอ๊ยเบาๆๆ เดียวก็หูขาดกันพอดี นี่ต่อหน้าเพื่อนนะ เกรงใจกันหน่อย”

“เกรงใจ?!”

ลิลี่ทำเสียงสูง

“เดี๋ยวนายกก็ได้ลามปามชั้นเหมือนบอนริเอลเท่านั้น เอะ! นายเป็นแฟนของฉัน ดังนั้นนายก็ต้องอยู่ในอาณัติของฉัน ห้ามเถียงห้ามหือห้ามอื้อ เข้าใจ”

เธอปล่อยมือหลังจากดึงเขามานั่งลงตามเดิมแล้ว ชัลลาซาคำหู่ไปมาทำหน้ามู๋ แต่ไม่กล้าบ่นอะไรมาก นอกเสียจากอ้อมแอ้มไปว่า

“คิดถูกหรือคิดผิดเนี่ยเราที่ตกลงปลงใจเป็นแฟนกัน เดียวนี้ชักโหดเหมือนน้ำเข้าไปทุกทีๆ เดียวนี้ผู้ชายเราชักถูกฝ่ายผู้หญิงยึดอำนาจไปหมดแล้ว ต่อไปภายภาคหน้าสงสัยสภาสูงคงมีแต่พวกสตรีบินกันยาวเย้ย”

ลิลี่ถลึงตาใส่

“เป็นอย่างนั้นได้ก็ดี คอยดูนะ ถ้าฉันได้เป็นหนึ่งในสภา ฉันจะแก้กฎหมายให้ผู้หญิงมีสิทธิ์มีเสียงเหนือผู้ชาย และผู้หญิงสามารถมีผัวน้อยได้หลายๆ คน แก่เผ็ดพวกผู้ชายเจ้าชู้ เอะ ฉันไม่เห็นด้วยเลยที่พวกเทพเฮฟเว่นทั้งหลาย โดยเฉพาะชนชั้นสูงๆ ต่างนิยมชมชื่นมีเมียน้อยนางฟ้าออกหน้าออกตากันเป็นโซยง”

ชัลลาซาทำคอย่นหลับตาปี

“บะ บ้าเรอะ! เชียวใหญ่แล้ว มีฉันทุกคนแล้วยังจะคิดไปมีผัวน้อย คะ คิดได้ไงเนี่ย ฉันหึงนะเพีย!”

“รู้จักหึงบ้างก็ดี! อย่าให้จับได้นะว่านายแอบไปมีกิ๊ก ไม่งั้นฉันก็จะหาแองเจิ้ลหนุ่มๆ รุ่นน้องมาเป็นกิ๊กเหมือนกัน”

“ปาด! จะกินเด็กอีกต่างหาก! เออเนาะเจอกับเจ้าหล่อนสิ” ชัลลาซาหันไปพยักพยอกกับต้น “ตั้งแต่ตั้งแก๊งสามสาว แฟนฉันช่างสรรหาศัพท์แสลงวัยรุ่นชาวโลกมาใช้ซะจริง กิ๊กกั๊กอย่างงี้”

บอกลกับน้ำกลับลมามันที่เดิม ถึงจะเพ็งตึกกัน แต่ก็ยังอุตสาหุ่หนึ่งติดกันดูน่ารัก แพร่ฝ้าดูพลางยิ้มเจี๊ยบๆ คนเดียว

“เออละ กลับมาเข้าประเด็นซะที สรุปว่าต้นจะไปดาวเฮลไซ้ไหม” น้ำเอ่ย

“อืม ไซ้ครับ และนอกจากไปเยี่ยมพวกนั้นแล้ว ผมอยากไปค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ของโลกนั้นด้วย เพื่อนำมาใช้ประกอบรายงานการบ้านบ้านปิดเทอมฤดูร้อน”

บอกลทำหน้าที่เหมือนปวดอี ส่วนชัลลาซามีอาการคันเนื้อคันตัวขึ้นมากะทันหัน เมื่อได้ยินต้นพูดถึงการบ้านปิดเทอม ที่ทั้งสองอุตสาหุ่แกล้งทำเป็นลืมๆ ไปแล้ว ะหว่างที่เฝียเล่นเพลิดเพลินรี้นเรึงใจไปกับวันหยุด

“โอ้ยนายจะพูดถึงการบ้านทำไมเนี่ย ยังมีเวลาอีกตั้งสองเดือนกว่าจะเปิดเทอม ไว้ใกล้ๆ จะเปิดค่อยเร่งปั้นทีเดียวกก็ได้”

บอกลพูดพลางกุมขมับ

น้ำได้ยินก็ย่นจมูกใส่ บ่นว่า

“นายนี้.. ไม่พัฒนาจากเมื่อก่อนเลย อย่าเอานิสัยตอนอยู่บนโลกมาใช้สิ จำได้ไหมตอนเปิดเทอมม.2 นายส่งการบ้านไม่ทัน แล้วก็ถูกครูวรรณคดีกันจนร้องไห้แงๆ”

แพรงกับต้นเฟลอหัวเราะคิก เพราะอยู่ในเหตุการณ์เหมือนกัน บอลทำหน้าแหงๆ กะพริบตาปริบๆ ใส่หน้า

“เธอนี้.. เอาฉันมาเผาซะงั้น เรื่องมันผ่านไปตั้งนานแล้ว และตอนนี้ฉันก็โตแล้วด้วย”

“อ้อเหอ..”

น้ำท่าลากเสียงยาว มองตั้งแต่หัวจรดเท้า

“สูงกว่าฉันนิดนึงทำเป็นคุย เก่งจริงก็อยู่ในร่างมนุษย์ไปตลอดนะ ร่างแองเจิ้ลมันสูงหล่อเกินไปไม่เหมาะกับนาย”

บอลยื่นหน้าไปใกล้

“ทำไม หลงฉันเหอ อีอิ”

น้ำรีบผลักหน้า “เดี๋ยวเหอะๆ หลงตัวเอง เซอะกวนประสาท!”

พวกเด็กพากันหัวเราะ พวกเขาแม้อยู่โรงเรียนเดียวกัน ชั้นเดียวกัน แต่ก็อยู่กันคนละห้อง ตามแต่ความถนัดหรือพรสวรรค์ของตัวเอง ก่อนเข้าเรียน ทางโรงเรียนใช้เครื่องมืออย่างหนึ่งเพื่อทดสอบทักษะความสามารถที่แท้จริง ว่าเหมาะกับด้านไหน มีใจรักในสิ่งใด ก็ค่อยส่งไปเรียนตามแผนกต่างๆ

อย่างต้น ซึ่งมีหัวทางด้านวิทยาศาสตร์และคอมพิวเตอร์ จึงได้เรียนอยู่ที่แผนกควอนตัมและเทคโนโลยี ซึ่งเน้นหนักไปทางด้านฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ เคมี ชีววิทยา และกลศาสตร์ต่างๆ ซึ่งต้องเป็นผู้มีไอคิวสูงมากเท่านั้นถึงเรียนได้ เพื่อต่อยอดที่มหาวิทยาลัยในคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นสูงต่อไป

ส่วนซัลลาซา ลิลี่ ต่างเรียนแผนกการปกครอง ซึ่งเน้นหนักไปทางศาสตร์และศิลป์ในการบริหารบุคคล จิตวิทยา กฎหมาย และอื่นๆ เพื่ออนาคตจะก้าวไปเป็นข้าราชการในกระทรวง หรือไม่ก็เป็นสภาสูง สภาล่าง เป็นต้น

น้ำนั้นชอบวาดภาพ ออกแบบโน้มนัสนี่อยู่แล้วจึงเลือกแผนกศิลปะศาสตร์ อีกหน่อยเธอจะเข้าเรียนคณะสถาปัตยกรรมที่มหาวิทยาลัยในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

ส่วนแพรงชอบภาษา อักษรของโลกต่างๆ รวมไปถึงประวัติศาสตร์ชนชาติในหลายๆ กาแล็กซี และเธอยังอยากเป็นอาจารย์อีกด้วย ซึ่งบอลคิดว่าเหมาะกับเธอเป็นที่สุด

สำหรับบอล ตอนแรกเขาไม่รู้ว่าอนาคตอยากจะเป็นอะไรดี แต่ผลจากการทดสอบของเครื่องมือวัดพรสวรรค์ ซึ่งบ่งชี้ว่าเขาถนัดสายเวทมนตร์ต่อสู้เป็นที่สุด จึงตัดสินใจเรียนแผนกเวทมนตร์ศาสตร์ ซึ่งถือว่าไม่ต้องใช้หัวมาก แต่ต้องมีพรสวรรค์สุดๆ ถึงจะเรียนได้ และแน่นอนว่า ผู้เรียนแผนกนี้เมื่อจบระดับมัธยมแล้ว ก็จะไปเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมทหารพิทักษ์สวรรค์

แต่ละแผนก แต่ละห้อง ไม่มีห้องไหนดีไปกว่ากัน ทุกห้องสำคัญเท่ากันหมด เช่นเดียวกับทุกอาชีพที่มีในเฮฟเว่น แตกต่างกันแค่บทบาทและหน้าที่เท่านั้น ชาวเฮฟเว่นไม่ได้ทำงานเพื่อเงิน แต่พวกเขาทำเพื่อพัฒนาตัวเอง เพื่อเกียรติยศ และเพื่อสังคม โดยไม่จำเป็นต้องเป็นเองเจ็ลระดับไหน

เองเจ็ลระดับล่างไปจนถึงระดับสูง ต่างก็เป็นฟันเฟืองขนาดเล็กและใหญ่ ที่ช่วยกันขับเคลื่อนเฮฟเว่นไปข้างหน้าไม่หยุดยั้ง เพื่อฟื้นฟูเฮฟเว่นให้กลับมายิ่งใหญ่สวยงามอีกครั้ง ภายหลังสงครามระหว่างกาแล็กซีอันเลวร้าย

“คงต้องขออนุญาตท่านหญิงก่อน แล้วยายมีเงินพอเหรอ เห็นว่าค่าเดินทางไปเฮลไม่ใช่ถูกๆ” น้ำถามต้น

“พอครับ ผมเก็บออมค่าขนมแต่ละสัปดาห์ไว้มาเกือบปีแล้ว” ต้นบอก

น้ำได้ทีจึงหันไปพูดส่งสอนบอว่า

“ดูไว้ชะๆ หัดเอาต้นเป็นตัวอย่าง มีเงินต้องรู้จักเก็บ ไม่ใช่เอาไปผละเล่นเหวี่ยงเล่นหมด รู้จักกลอนวรรณคดีไหม ‘มีสสิ่งพึงบรรจบให้ครบบาท’นะ”

“อานะ แล้วเธอมีเก็บสักบาทป๊ะล่ะ”

“มะ ไม่มีไว้ย!”

บอलगุมท้องหัวเราะ น้ำหยิบหมอนใบหนึ่งปาใส่หน้า ค้อนแล้วพูดแก้เกี้ยวไปว่า

“ก็ผู้หญิงมีเรื่องต้องใช้เงินเยอะ ไหนจะเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า และกิ๋ของกิน จริงไหมแพรว ลีล”

น้ำขยับตาคิ้วยๆ หาพวก แต่แพรวยิ้มแล้วบอกว่า

“แพรวมีเก็บไว้นิดหน่อยค๊ะ แต่ละสัปดาห์ท่านหญิงให้เงินไว้ใช้เยอะ แพรวเลยไม่ค่อยได้ซื้ออะไร”

“เฮ้!.. ไม่ช่วยกันเลยอะ” น้ำทำหน้าอ เพื่อนพากันหัวเราะใหญ่

สักครู่ต้นก็เอ่ยถามว่า

“แล้วมีใครจะไปกับผมไหมครับ แค่ 2-3 อาทิตย์เองก็กลับแล้ว กลับมาก็ยังเหลือวันหยุดอีกเกือบเดือนให้ทำการบ้าน”

“อย่า.พูด.ถึง.การ.บ้าน!”

บอलगุมสีหน้าเหมือนเพ็งกนิยาม

ลีลกับซัลลาซาจึงปฏิเสธอย่างสุภาพ ให้เหตุผลว่า

“ฉันกับซัลลาซาต้องไปเยี่ยมญาติที่อีกฟากของดาว คงไปหลายอาทิตย์ และก็ว่าจะเลยไปเล่นสกีต่อที่ยูริเนอมี”

ซัลลาซายักคิ้วแฉับ

“หรืออีกนัยหนึ่งก็คือพาลีลไปให้ญาติผู้ใหญ่ฝ่ายฉันได้ดูตัวว่าที่เจ้าสาว”

ลีลหันขวับพูดสวนทันทีว่า

“ใช่! แต่กว่าจะได้แต่งงานต้องรอไปอีกสักร้อยปีโน้น และระหว่างนั้นห้ามคิดแต่จะอั้งฉันเด็ดขาด!”

“แต่ะอั้ง?”

ซัลลาซาทำหน้างงๆ ไม่เข้าใจคำศัพท์ บอลจึงกระซิบบอก ซัลลาซาหน้าเหวอเมื่อรู้ความหมาย แล้วหัวเราะคิกๆ คักๆ ลีล่แยกเขี้ยวใส่

ต้นถอดแวนมาเซ็ดเลนส์ ซึ่งอันที่จริงแวนตาสร้างจากวัตถุดิบพิเศษที่ไม่ทำให้ฝนเกาะ แต่เขาก็เซ็ดมันอย่างเคยชิน มันเป็นแวนที่ไฮเทคที่สุดในจักรวาล มันคือซูเปอร์คอมพิวเตอร์ในรูปแวนตา

“ถ้าอย่างนั้นบอล น้ำ และก็แพร มีใครจะไปกับฉันไหม” เขาถาม

บอลกับน้ำมองหน้า ต่างมีที่ท่ากระสับกระส่าย บอลรีบบอกไปว่า

“คือฉันกับน้ำก็อยากไปเจอพวกดาวเฮลมากนะ คิดถึงจะแย่ แต่..”

บอลได้แต่อ้าปากพะงาบๆ ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี น้ำถลึงตาใส่พร้อมกับศอกใส่สีข้างไปทีหนึ่ง แล้วรีบพูดว่า

“เสียตายๆ แต่ฉันกับบอลมีโปรแกรมอย่างอื่นแล้ว แบบว่าไม่ว่างนะ นายไปกับแพรเถอะ”

เด็กหนุ่มอัจฉริยะของโลกมีแววตาสงสัย แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร เพราะเขาไม่มีนิสัยชอบสอดรู้สอดเห็นอยู่แล้ว แม้ว่ามันต้องมีอะไรลับลมคมในระหว่างบอลกับน้ำแน่ๆ ปกติทั้งสองจะไม่พลาดเรื่องเที่ยวอยู่แล้ว ต่อให้ไม่มีเงินสักสตางค์แดงเดียวกก็ตาม

“ว่าแต่ที่อยากไปเฮลเนี่ย เพราะนายอยากได้ข้อมูลไปทำรายงานกับเยียมเพื่อน แค่นั้นเองหรอออิอิ”

บอลพูดพลางทำตาเป็นประกายอย่างรู้เท่าทัน ส่วนน้ำก็ผิวกปากหวิว แพรยิ้มหน่อยๆ

“หรือเป็นเพราะหัวใจมันเรียกร้อง อยากไปเจอสาวน้อยชาวเฮลคนหนึ่ง...”

“.....”

ต้นได้แต่อ้าอึ้งพูดไม่ออก พวกเพื่อนอมยิ้มกันใหญ่

สุดท้ายก็มีแค่แพรคนเดียวที่ว่างไปกับต้น ส่วนเบล พี่สาวของบอล พักนี้เธอติดงานของคณะที่กำลังศึกษาอยู่ เบลมุ่งมั่นกับการเรียนมาก ทีมหาวิทยาลัยของเฮฟเว่นยังไม่ปิดเทอม เบลเรียนคณะรัฐศาสตร์ด้านการทูตอย่างที่ตั้งใจไว้

ตั้งแต่เบลเข้ามาหา'ลัย พวกเด็กไม่ค่อยได้เจอหล่อน นานๆ เบลถึงกับมายังปราสาท ส่วนใหญ่จะนอนค้างที่คณะเพราะงานเยอะ ทำเอาบอลถึงกับเหงาหงอยไปพักใหญ่ทีเดียว...